

**КОНВЕНЦІЯ
ПРО ПЕРЕДАЧУ ЗАСУДЖЕНИХ ОСІБ***

Страсбург, 21 березня 1983 року

European Treaty Series/112

* Офіційний переклад

Держави-члени Ради Європи та інші держави, які підписали цю Конвенцію,

враховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшого єднання між її членами,

бажаючи далі розвивати міжнародне співробітництво у галузі кримінального права,

вважаючи, що таке співробітництво повинне сприяти цілям правосуддя та соціальній реабілітації засуджених осіб,

враховуючи, що такі цілі вимагають, щоб іноземцям, які позбавлені волі на підставі вчинення ними кримінального злочину, була надана можливість відбувати призначене їм покарання в їхньому власному суспільстві, і

враховуючи, що ця мета може бути найкращим чином досягнута шляхом передачі їх у їхні власні країни,

погодилися про таке:

Стаття 1 **Визначення**

Для цілей цієї Конвенції:

а) "вирок" означає будь-яке покарання чи захід, який передбачає позбавлення волі за рішенням суду на визначений або невизначений період часу на підставі вчинення кримінального злочину;

б) "рішення" означає постанову або розпорядження суду, який виносить вирок;

с) "держава винесення вироку" означає державу, в якій було винесено вирок особі, що може бути або вже була передана;

d) "держава виконання вироку" означає державу, в яку засуджена особа може бути або вже була передана для відбування покарання.

Стаття 2

Загальні принципи

1. Сторони зобов'язуються якнайширше співробітничати одна з одною у тому, що стосується передачі засуджених осіб у відповідності до положень цієї Конвенції.

2. Особу, засуджену на території однієї Сторони, може бути передано на територію іншої Сторони, у відповідності до положень цієї Конвенції, для відбування призначеного їй покарання. З цією метою засуджена особа може висловити державі винесення вироку або державі виконання вироку своє побажання бути переданою згідно з цією Конвенцією.

3. Із запитом про передачу засудженої особи може звертатися як держава винесення вироку, так і держава виконання вироку.

Стаття 3

Умови передачі

1. Засуджену особу може бути передано за цією Конвенцією тільки за таких умов:

- a) якщо ця особа є громадянином держави виконання вироку;
- b) якщо рішення є остаточним;
- c) якщо на час отримання запиту про передачу засуджена особа має відбувати покарання впродовж якнайменш шести місяців або якщо їй винесено вирок до ув'язнення на невизначений строк;

- d) якщо на передачу згодна засуджена особа або, коли з врахуванням її віку або фізичного чи психічного стану одна із двох держав вважає це за необхідне, - законний представник засудженої особи;
- e) якщо дія або бездіяльність, на підставі якої було винесено вирок, є кримінальним злочином згідно із законодавством держави виконання вироку або була б кримінальним злочином у разі вчинення на її території; I
- f) якщо держава винесення вироку і держава виконання вироку згодні на передачу засудженої особи.

2. У виняткових випадках Сторони можуть погодитися на передачу засудженої особи, навіть якщо засудженій особі залишилося відбувати покарання на протязі меншого часу, ніж визначено у пункті 1.с).

3. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання може у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи повідомити про те, що вона має намір виключити із своїх відносин з іншими Сторонами застосування однієї із процедур, передбачених у статті 9.1.a) і b).

4. Для цілей цієї Конвенції будь-яка держава у будь-який час може у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи визначити, у тому, що її стосується, термін громадянинп.

Стаття 4

Зобов'язання надавати інформацію

1. Держава винесення вироку інформує будь-яку засуджену особу, до якої може застосовуватися ця Конвенція, про зміст цієї Конвенції.

2. Якщо засуджена особа висловила державі винесення вироку побажання бути переданою за цією Конвенцією, така держава інформує про це державу виконання вироку у можливо найкоротші строки після того, як рішення стане остаточним.

3. Інформація включає:

- a) прізвище, дату і місце народження засудженої особи;
- b) її постійну адресу, якщо вона є, у державі виконання вироку;
- c) виклад фактів, на яких ґрунтується вирок;
- d) характер, тривалість покарання і дату, з якої починається його обчислення.

4. Якщо засуджена особа висловила своє побажання про передачу державі виконання вироку, держава винесення вироку на запит надсилає цій державі інформацію, згадану в пункті 3 вище.

5. Засуджену особу інформують у письмовій формі про будь-які заходи, вжиті державою винесення вироку або державою виконання вироку на підставі попередніх пунктів, а також про будь-які рішення, прийняті кожною державою у відповідь на запит про її передачу.

Стаття 5

Запити і відповіді

1. Запити про передачу і відповіді на них виконуються у письмовій формі.

2. Запити надсилаються міністерством юстиції держави, яка звертається із запитом, міністерству юстиції держави, до

якої звернено запит. Відповіді повідомляються по тих же каналах.

3. Будь-яка Сторона може у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи повідомити про те, що вона буде використовувати інші канали зв'язку.

4. Держава, до якої звернено запит, у найкоротші строки інформує державу, яка звертається із запитом, про те, чи погоджується вона, чи ні на передачу засудженої особи, про яку йдеться у запиті.

Стаття 6 **Підтвердні документи**

1. Держава виконання вироку на прохання держави винесення вироку надсилає їй:

- a) документ або заяву, що свідчить про те, що засуджена особа є громадянином цієї держави;
- b) копію тексту відповідного закону держави виконання вироку, який передбачає, що дія або бездіяльність, на підставі якої було винесено вирок у державі винесення вироку, є кримінальним злочином згідно із законодавством держави виконання вироку або була б кримінальним злочином у разі вчинення на її території;
- c) заяву, що містить інформацію, згадану у статті 9.2.

2. У разі отримання запиту про передачу засудженої особи держава винесення вироку надає державі виконання вироку, якщо тільки одна з держав вже не повідомила про свої заперечення щодо передачі засудженої особи, такі документи:

- a) засвідчену копію рішення суду і тексту закону, на якому воно ґрунтується;

- b) документ про тривалість вже відбутої частини строку покарання, включаючи інформацію про будь-яке попереднє ув'язнення, звільнення від покарання і про будь-які інші обставини, що стосуються виконання вироку;
- c) заяву, що містить згоду на передачу засудженої особи, згадану у статті 3.1.d; і
- d) у разі необхідності, будь-які довідки про стан здоров'я і поведінку засудженої особи, інформацію про поведінку з нею у державі винесення вироку і будь-які рекомендації щодо подальшого поведінку з нею у державі виконання вироку.

3. До звернення із запитом про передачу засудженої особи або до прийняття рішення щодо згоди або незгоди на таку передачу кожна держава може звернутися із проханням надати їй будь-який з документів чи будь-яку із заяв, згаданих у пунктах 1 або 2 вище.

Стаття 7

Згода та її перевірка

1. Держава винесення вироку забезпечує, щоб особа, яка повинна дати згоду на передачу у відповідності до статті 3.1.d, робила це добровільно і з повним розумінням правових наслідків такої згоди. Процедура надання такої згоди регулюється законодавством держави винесення вироку.

2. Держава винесення вироку дає державі виконання вироку можливість перевірити за допомогою консула або іншої офіційної особи, кандидатура якої погоджується із державою виконання вироку, чи була згода на передачу засудженої особи дана у відповідності до положень пункту 1 вище.

Стаття 8

Наслідки передачі засудженої особи для держави винесення вироку

1. Взяття під варту засудженої особи властями держави виконання вироку має силу зупинення виконання вироку в державі винесення вироку.

2. Держава винесення вироку може більше не виконувати вирок, якщо держава виконання вироку вважає виконання вироку закінченим.

Стаття 9

Наслідки передачі засудженої особи для держави виконання вироку

1. Компетентні власті держави виконання вироку:

- a) продовжують виконання вироку одразу або на основі судової чи адміністративної постанови згідно із положеннями статті 10; або
- b) визнають вирок з використанням судової або адміністративної процедури своєї держави і таким чином замінюють міру покарання, призначену в державі винесення вироку, мірою покарання, передбаченою законодавством держави виконання вироку за такий самий злочин, згідно з положеннями статті 11.

2. Держава виконання вироку, на прохання, до передачі засудженої особи інформує державу винесення вироку про те, яку із цих процедур вона буде використовувати.

3. Виконання вироку регулюється законодавством держави виконання вироку, і тільки ця держава має право приймати всі відповідні рішення.

4. Будь-яка держава, яка, зважаючи на своє національне законодавство, не може використовувати одну із згаданих в пункті 1 процедур для виконання заходів, призначених на території іншої Сторони особам, які через психічний стан не були притягнуті до кримінальної відповідальності за вчинення злочину, і яка готова прийняти таких осіб для подальшого лікування, може у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи вказати, які процедури вона буде застосовувати в таких випадках.

Стаття 10

Продовження виконання вироку

1. У разі продовження виконання вироку держава виконання вироку дотримується характеру і тривалості покарання, призначеного державою винесення вироку.

2. Однак, якщо це покарання за своєю природою або тривалістю є несумісним із законодавством держави виконання вироку або якщо її законодавство цього вимагає, ця держава може на основі судової або адміністративної постанови співвіднести призначену міру покарання з покаранням чи заходом, передбаченим її власним законодавством за вчинення аналогічного злочину. За своїм характером таке покарання або такий захід повинні у міру можливості відповідати покаранню або заходу, призначеному у вирокі для виконання. Покарання чи захід за своїм характером або своєю тривалістю не може бути більш суворим, ніж міра покарання, призначена в державі винесення вироку, і не може перевищувати максимальні строки позбавлення волі, передбачені законодавством держави виконання вироку.

Стаття 11

Заміна вироку

1. У випадку заміни вироку застосовуються процедури, передбачені законодавством держави виконання вироку. Замінюючи вирок, компетентний орган:

- a) повинен врахувати зроблені щодо фактів висновки, які ясно викладені або припускаються в рішенні, ухваленому державою винесення вироку;
- b) не може замінювати міру покарання, що передбачає позбавлення волі, грошовим штрафом;
- c) повинен зарахувати у строк покарання весь період, впродовж якого засуджена особа була позбавлена волі; і
- d) не повинен посилювати кримінальне покарання засудженої особи і не повинен вважати обов'язковими ніякі мінімальні строки позбавлення волі, які законодавство держави виконання вироку може передбачати за вчинення злочину або злочинів.

2. Якщо процедура заміни вироку здійснюється після передачі засудженої особи, держава виконання вироку тримає цю особу під вартою або іншим чином забезпечує її присутність у державі виконання вироку до закінчення цієї процедури.

Стаття 12

Помилування, амністія, пом'якшення вироку

Кожна Сторона може прийняти рішення про помилування, амністію або пом'якшення вироку у відповідності до своєї конституції або інших законів.

Стаття 13

Перегляд судового рішення

Право вирішувати щодо будь-якого клопотання про перегляд судового рішення має тільки держава винесення вироку.

Стаття 14

Припинення виконання вироку

Держава виконання вироку припиняє виконання вироку, як тільки держава винесення вироку інформує її про будь-яке рішення або будь-який захід, внаслідок якого вирок перестає бути обов'язковим для виконання.

Стаття 15

Інформація про виконання вироку

Держава виконання вироку надає державі винесення вироку інформацію стосовно виконання вироку:

- a) коли вона вважає, що вирок виконано;
- b) якщо засуджена особа втікла з-під варти до закінчення виконання вироку; або
- c) якщо держава винесення вироку звертається із проханням надіслати спеціальне повідомлення.

Стаття 16

Транзитне перевезення

1. Сторона у відповідності до свого законодавства задовольняє прохання про транзитне перевезення засудженої особи по її території, якщо інша Сторона звертається до неї з таким проханням і якщо ця держава домовилася з іншою Стороною або з третьою державою про передачу такої особи на її територію або з її території.

2. Сторона може відмовити у дозволі на транзитне перевезення:

- a) якщо засуджена особа є її громадянином, або

- b) якщо злочин, за який було призначене покарання, не вважається злочином за її власним законодавством.

3. Прохання про транзитне перевезення і відповіді на них надсилаються по каналах, визначених в положеннях статті 5.2 і 5.3.

4. Сторона може задовольнити прохання третьої держави про транзитне перевезення засудженої особи по її території, якщо ця держава домовилася з іншою Стороною про передачу такої особи на її територію або з її території.

5. Сторона, у якої було запитано дозвіл на транзитне перевезення, може тримати засуджену особу під вартою тільки впродовж того часу, який необхідний для перевезення по її території.

6. Стороні, у якої було запитано дозвіл на транзитне перевезення, може бути запропоновано надати гарантії того, що засуджена особа не буде переслідуватися або, за винятком передбаченого в попередньому пункті, утримуватися під вартою або що на території держави транзиту її свобода не буде ніяким іншим чином обмежуватися за будь-який вчинений злочин чи вирок, винесений до її від'їзду з території держави винесення вироку.

7. Дозвіл на транзитне перевезення не запитується, якщо перевезення здійснюється повітряним транспортом над територією Сторони без запланованої посадки. Однак кожна держава у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи може під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, затвердження чи приєднання зажадати, щоб їй надсилалися повідомлення про будь-які такі транзитні перевезення над її територією.

Стаття 17

Мови та витрати

1. Інформація, згадана у пунктах 2-4 статті 4, надається мовою Сторони, до якої вона надсилається, або однією з офіційних мов Ради Європи.

2. За винятком положень пункту 3 нижче, запити про передачу засуджених осіб або підтвердні документи не перекладаються.

3. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання може у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи зажадати, щоб запити про передачу засуджених осіб та підтвердні документи супроводжувалися перекладом на її мову або одну з офіційних мов Ради Європи, або на одну із тих мов, які вона вкаже. У цьому зв'язку вона може заявити про свою готовність приймати переклади на будь-яку іншу мову на додаток до офіційної мови або офіційних мов Ради Європи.

4. За винятком положень статті 6.2.a, документи, що перепроводжуються на виконання цієї Конвенції, засвідчення не потребують.

5. Будь-які витрати, пов'язані з виконанням цієї Конвенції, покриваються державою виконання вироку, за винятком витрат, що виникли виключно на території держави винесення вироку.

Стаття 18

Підписання та набрання чинності

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи і державами, які не є членами Ради, але які брали участь у її розробці. Вона підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи затвердження здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Ця Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати, на яку три держави-члена Ради Європи висловили свою згоду вважати для себе цю Конвенцію обов'язковою у відповідності до положень пункту 1.

3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала цю Конвенцію і яка висловлюватиме свою згоду вважати її для себе обов'язковою після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи затвердження.

Стаття 19

Приєднання держав, які не є членами Ради

1. Після набрання цією Конвенцією чинності Комітет міністрів Ради Європи після консультацій з Договірними Державами може запропонувати будь-якій державі, яка не є членом Ради і яка не згадується у статті 18.1, приєднатися до цієї Конвенції, у рішенні, що приймається більшістю голосів, передбаченою у статті 20.d Статуту Ради Європи, і одностайним голосуванням представників Договірних Держав, які мають право засідати в Комітеті.

2. Стосовно будь-якої держави, що приєднується, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати здачі на зберігання документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 20

Територіальне застосування

1. Будь-яка держава під час підписання або здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання може визначити

територію (території), до якої застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка держава може в подальшому в будь-який час заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену в цій заяві. Щодо такої території Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена у відповідності до двох попередніх пунктів, може стосовно до будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана шляхом перепроведення повідомлення на ім'я Генерального секретаря. Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 21

Часові рамки застосування

Ця Конвенція застосовується для виконання вироків, які були винесені або до, або після набрання нею чинності.

Стаття 22

Відношення до інших конвенцій та угод

1. Ця Конвенція не зачіпає права і зобов'язання, що впливають з договорів про екстрадицію та інших договорів про міжнародне співробітництво у кримінальних справах, які передбачають передачу затриманих осіб для цілей ставки вічна-віч або свідчення.

2. Якщо дві або більше Сторін вже уклали угоду чи договір про передачу засуджених осіб або іншим чином встановили між собою відносини у цьому питанні або якщо вони зроблять це в подальшому, вони мають право

застосовувати замість цієї Конвенції таку угоду або такий договір чи відповідним чином регулювати такі відносини.

3. Ця Конвенція не зачіпає права держав-учасниць Європейської конвенції про міжнародну чинність судових рішень у кримінальних справах укладати між собою двосторонні або багатосторонні угоди з питань, які в ній розглядаються на додаток до її положень або для сприяння застосуванню викладених в ній принципів.

4. Якщо запит про передачу засудженої особи підпадає водночас під дію цієї Конвенції, Європейської конвенції про міжнародну чинність судових рішень у кримінальних справах або інших угод чи договорів про передачу засуджених осіб, держава, яка звертається із запитом, надсилаючи свій запит, вказує, на основі якого документа такий запит робиться.

Стаття 23

Дружнє врегулювання

Європейський комітет Ради Європи з проблем злочинності інформується щодо застосування цієї Конвенції і вживає всіх необхідних заходів для сприяння дружньому врегулюванню будь-яких труднощів, які можуть виникнути у зв'язку з її застосуванням.

Стаття 24

Денонсація

1. Будь-яка Сторона може в будь-який час денонсувати цю Конвенцію шляхом перепроведення відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

3. Однак ця Конвенція продовжує застосовуватися для виконання вироків, винесених особам, які були передані у

відповідності до положень цієї Конвенції до дати, на яку така денонсація набрала чинності.

Стаття 25 **Повідомлення**

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє держави-члени Ради Європи, держави, які не є членами Ради, але які брали участь у розробці цієї Конвенції, і будь-яку державу, яка приєдналася до цієї Конвенції, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) здачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти або будь-якого документа про прийняття, затвердження чи приєднання;
- c) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією у відповідності до статей 18.2 і 18.3, 19.2 і 20.2 і 20.3;
- d) будь-яку іншу дію, заяву, будь-яке повідомлення або сповіщення, які стосуються цієї Конвенції.

На посвідчення чого нижчепідписані відповідним чином на те уповноважені представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено в Страсбурзі двадцять першого дня березня місяця 1983 року англійською і французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожній державі-члену Ради Європи, державам, які не є членами Ради, але які брали участь у розробці Конвенції, і будь-якій державі, якій запропоновано приєднатися до Конвенції.